

Glädjande variationer i superteam

Anne Sofie von Otter

Music for a while – baroque melodies

Archiv Produktion

Anne Sofie von Otters diskografi närmar sig vid det här laget det encyklopediska, på ett sätt som påminner om årets Polarpristagare Dietrich Fischer-Dieskau. I år firar en av Sveriges mest högkaratiga exportprodukter dessutom 20-årsjubileum som artist med Deutsche Grammophon. Kalender-bitaren kan konstatera att von Otter vunnit priser för 27 skivor (och ofta flera priser för varje skiva!) av totalt 61 under årens lopp, varav de fyra Grammy-priserna torde räknas till de internationellt sett mest prestigefyllda. Nyligen var det dags för Regeringens exportpris, och för den motsägelsefulla Grammisen som "Årets solist" för skivan Watercolours – ett pris som hon rimligtvis borde fått dela med sin partner, pianisten Bengt Forsberg.

Det är ofta som kammarmusiker von Otter förtrollar allra mest, och då i en repertoar som ligger långt från allfarvägarna – jag tänker på skivan Folksongs med Forsberg, som utforskar Reynaldo Hahns venetianska pastischer och Kodály's ungerska folksånger med textkänslighet och gusto, eller det utsökta albumet Mots d'amour (också med Forsberg), som lockar fram en helt annan palett av klangfärg och frasering.

Överraskar gör von Otter också på senaste skivan, Baroque melodies. Här spänner repertoaren från riviga italienska renässanslåtar, – som får Beatles att framstå som tama i jämförelse! – till John Dowlands skuggbemängda själslandskap. von Otter har inte av naturen en italiensk röst, men den italienska renässansrepertoaren tvingar fram Ferrarin under den svenska barken och gör rösten blank, kvittrande och oförutsägbar. Och något av den kvalitén följer med i de mer tweedfodrade brittiska sångerna – där temperamentet vänds inåt och reducerar paletten till ett minimum av nyanser.

Den som i förstone fruktar en monokrom barocklitania kan tvärtom glädjas åt den demokratiska variationen i superteamet von Otter–Lindberg–Ericson–Vinikours recital. Och när von Otters stämma i Strozzi's dramatiska "Udite" brer ut sig som en påfågelsstjärt, med stort, glimrande vibrato visar sig hela

spektrat i denna kameleontiska röst vars styrka – vågar jag säga det? – är att den vågar vara helt färglös ibland. Detta är lustfyllt musikanteri, och stor konst.

SOFIA NYBLOM

noje@svd.se